

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **M. K.**, zast. JUDr. Petrem Wildtem, Ph.D., advokátem se sídlem AK v Hradci Králové 2, Bohuslava Martinů 1038, PSČ 500 02, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti: **P.H.**, zast. JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou se sídlem AK v Hradci Králové, Palackého 359, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. 24238/UP/2014/Sv, **t a k t o:**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. října 2013, zn.: SZ MMHK/127224/2013 ST2/Več, č.j.: MMHK/175486/2013 ST2/Več, a toto potvrzeno. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla povolena P. H., osobě zúčastněné na řízení, stavba rodinného domu, garáže pro dva osobní automobily, akumulční nádrž dešťových vod a vsakovací tunel a prostor k vsakování předčištěných odpadních vod, na pozemku parc. č. 222 v katastrálním území Máslojedy (dále jen „stavba“). Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobkyně uvedla žalobu tím, že žalovaným rozhodnutím bylo zasaženo do pokojného užívání jejího majetku a práva na zdravé životní prostředí. Za právně neudržitelné považuje, aby orgán místní samosprávy v obci Máslojedy, spolu se stavebním úřadem, rozhodovaly o osudu jejího majetku ve stavebním řízení. Podle žalobkyně došlo k porušení § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), podle nichž musí správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v jeho § 2. Podle žalobkyně žalovaný, ani prvoinstanční správní orgán, tyto požadavky nesplnili. V napadeném rozhodnutí jsou totiž podle ní uvedeny podklady, z nichž vycházel, pouze demonstrativně. Nejsou z nich patrné důsledky nezákonně přijaté urbanistické studie Z1 Máslojedy a dlouhodobého vypouštění splaškových vod do země. Právě v tomto směru bylo třeba vycházet z nezávisle vypracovaného znaleckého posudku, a nikoliv jen z účelového hydrogeologického posouzení M. P.. V tom žalobkyně spatřovala mimo jiné porušení čl. 2 Evropské úmluvy o lidských právech, když podle ní žalovaný nepostupoval podle obecných ochranných pravidel. Ústavní rozměr dané věci spojovala žalobkyně též s článkem 2 odst. 2 Ústavy, Listinou základních práv a svobod (viz čl. 11 a čl. 35) a judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu s tím, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalobkyně rovněž konstatovala, že *„nemá žádné vědomosti o tom, že by bylo zákonným způsobem zahájeno vyvlastňovací řízení na část jejího pozemku, jež by měl podle dosud používané nezákonné procedury sloužit jako příjezdová komunikace.“* Žalobkyně se dále vyjádřila k otázce nutnosti dodržování základních práv a svobod, zejména že *„nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod“*, čehož podle ní žalovaný nedbal. Urbanistickou studii Z1 Máslojedy a na ni navazující územní rozhodnutí a stavební povolení označila za diskriminační. Námitky, které proti nim uplatnila jako účastník územního a stavebního řízení nebyly brány vážně a komplexně vypořádány. Obecný odkaz na soulad stavby s územním plánem má za nedostatečný.

Žalobkyně pokračovala, že *„odůvodnění žalovaného rozhodnutí je pouhým účelovým shrnutím řešení daného území po stránce jeho využití, věcné a časové koordinace výstavby a rozvoje obce Máslojedy, ale zcela vědomě se vyhýbá, jak již bylo konstatováno vpředu, řešení otázky zásahu urbanistické studie Z1 Máslojedy“* do jejího ústavně garantovaného práva vlastnit a pokojně užívat majetek ve zdravém životním prostředí. Žalovaný se podle ní odmítl zabývat vlivem urbanistické studie do jejích majetkových práv, přestože ta řeší i otázku technickou. Konkrétně příjezdovou komunikaci přes pozemek žalobkyně. Rovněž v další části žaloby trvala na tom, že žalovaný dezinterpretuje smysl a podstatu urbanistické studie a ochrany životního prostředí, čímž fakticky a nezákonně zatěžuje majetek žalobkyně budoucím břemenem, ačkoliv ta, ani její právní předchůdce, nikdy žádný souhlas k zásahům do vlastnického práva nedali. A v žalobě pokračovala následujícím způsobem (dále přepis podstatné části žaloby):

„Vážnost situace z hlediska možného zásahu do ústavně zaručených práv daných Listinou žalobkyně spatřuje, jak uváděno vpředu, v tom, že jí schválenou urbanistickou studií Z1 Máslojedy a navazujícím vydaným stavebním povolením hrozí budoucí omezení v dispozicích s jejím majetkem, přestože článek 4 odst. 1 Listiny

stanoví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Urbanistická studie sice může být přípustným zásahem do vlastnického práva, ovšem při respektování principů právního státu. K tomu se nejednou vyjadřoval Ústavní soud v tom směru, že „Právní stát, kterým Česká republika podle čl. 1 odst. 1 Ústavy má být, je takový stát, v němž je veřejná moc vázána právem. V právním státu je moc omezená za účelem ochrany občanů před výkonem libovůle či svévole ze strany státu. (...) Ze spojení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 4 odst. 4 Listiny, pak vyplývá, že státní moc je nutno uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, a to za současného šetření podstaty a smyslu základních práv a svobod. Pokud se tomu tak neděje, představuje jednání či akt státní moci svévoli (nález sp. zn. II. ÚS 1009/08, ...)“. Orgány veřejné správy tak mohou rozvoj daného území a stavební politiku realizovat jen v zákonných mezích, vždy respektujících jistoty vlastníka nemovitosti.“

Následuje obecný rozbor oprávnění a povinností orgánů veřejné správy v územním plánování a stavebním řízení ve vztahu k péči o životní prostředí a ochranu jeho hlavních složek - půdy, vody a ovzduší, jež měly být jimi v řízení o povolení dané stavby ignorovány. Na to navázala žalobkyně s tím, že:

„V neposlední řadě žalobkyně tvrdí, že způsob a časová posloupnost přijetí urbanistické studie, zmiňovaná žalovaným, jsou rozporné s usnesením obecních zastupitelů ze dne 2. 11. 2011. S touto skutečností je žalovaný obeznámen již z dřívějších podání a vyjádření žalobkyně, ale přesto se s takovou podstatnou skutečností ve svém odůvodnění nezabýval a pouze informuje, že „Územní studie lokality Z1 byla odsouhlasena zastupitelstvem obce Máslojedy dne 30. 3. 2011 a byla ve smyslu § 30 odst. 4 stavebního zákona vložena do evidence územně plánovací činnosti dne 30. 11. 2011“. I tato rozporná skutečnost, byla-li urbanistická studie obecním zastupitelstvem schválena až dne 2. 11. 2011, svědčí o podivných praktikách orgánů místní samosprávy a stavebního úřadu a potvrzuje účelový a nezákonný způsob celého územního řízení a na něj navazujícího stavebního povolení, není-li splněn požadavek na vyčerpávající a náležité odůvodnění správního orgánu. Jen z dostupné judikatury k tomu je třeba žalovanému potřeba připomenout tyto skutečnosti: Právě pořizování územně plánovací dokumentace je počátečním stádiem rozhodování, kdy jsou ještě možnosti výběru a alternativ otevřeny a kdy účast veřejnosti může být účinná. V okamžiku územního řízení již není možné účinně se vyjadřovat k otázce, zda bude určitá stavba realizována, či nikoliv: v této fázi již otázka nezní „zda“ ale „jak“. Účinná právní ochrana se proto musí soustředit na okamžik, kdy je o dané věci skutečně rozhodováno. Je nesporné, že vlastník pozemku, na kterém má být určitá stavba postavena (a tou zamýšlená přístupová komunikace podle studie Z1 Máslojedy je), a který může být v extrémním případě též vyvlastněný, je dotčenou veřejností... (...) Obecné správní právo určuje, že ve vztahu ke správnímu uvážení se správní orgán mimo jiného musí řídit takovými zásadami, jakými jsou zachování přísné objektivity a nestrannosti, dodržování principu rovnosti před právem a neznevažování právní jistoty a ohrožování základních práv. Žalovaný, ale těchto zásad podle žalobkyně nedbá.

Žalovaný rovněž odmítnutím místního šetření přehlíží, že zákonný je jedině postup v souladu s principem jednoty právního řádu, rozhodující správní orgán stíhá povinnost opatřit si veškeré pro věc důležité informace a přesně a úplně zjistit skutečný stav věci, k čemuž je třeba využít jak vlastní úřední činnost správních orgánů, tak i aktivity účastníků řízení, jejichž okruh je stanoven tak, aby v řízení mohli působit a přispět tak k úplnému a přesnému zjištění skutkového stavu věci. Proto jim

správní a stavební úřad poskytuje procesní prostředky k uplatnění práv. Je povinností správního orgánu účastníkům nejen formálně („od stolu“), ale skutečně (reálně) zajistit jejich výkon, respektovat jejich rovné postavení, nevolit přístup k nim v závislosti na tom, zda řízení zdánlivě komplikují či prodlužují. Jen takovým postupem správního orgánu mohou být dány záruky spravedlivého průběhu a výsledku řízení. Proto použitý postup v tomto řízení je nepřípustným zásahem do ústavně garantovaných práv na spravedlivý proces a na narušení vlastnických práv žalobkyně.“

Odůvodnění žalovaného v otázce kontaminace spodní vody vypouštěnými splaškovými vodami je nedostatečné a zcela absentuje jakékoliv hodnocení zásahu urbanistickou studií Z1 Máslojedy do vlastnického práva žalobkyně. Žalobkyně se tak nemohla dovědět, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl. Rozhodnutí má proto za nepřesvědčivé, nesrozumitelné, zmatečné a nezákonné, když potvrzením rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalovaný připustil zneužití urbanistické studie k obcházení vyvlastňovacího řízení a kontaminaci spodní vody. V daném případě je nesporné, že žalobkyni nebyla poskytnuta stejná práva a stejné podmínky, které je třeba při rozhodování s majetkem respektovat, a tím bylo její postavení vlastníka nemovitostí znevýhodněno. Žalobkyně uzavřela s tím, že postup všech orgánů podílejících se na řešení a schválení dané stavby nesplnil všechny zákonné předpoklady a podmínky k tomu, aby jí byla uložena povinnost strpět zásahy do vlastnického práva a práva na zdravé životní prostředí. Akceptace závěru žalovaného v tomto směru by pak ve svých důsledcích v podstatě znamenala, že na základě územních plánů může orgán místní samosprávy a stavební úřady vyvlastňovat majetek podle svého libovolného a svévolného uvážení.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 4. 2014. Shrnul v něm dosud vydaná správní rozhodnutí v dané věci (územní rozhodnutí + stavební povolení) a konstatoval, že proti rozhodnutí o umístění stavby podala žalobkyně k nadepsanému krajskému soudu žalobu, vedenou pod sp. zn. 30A 50/2013. Rovněž v ní žalobkyně brojila obdobnými námitkami proti územní studii lokality Z1 Máslojedy, a proto se ohledně nich žalovaný odkázal na své předchozí vyjádření ze dne 30. 8. 2013 a ze dne 11. 11. 2013 k předchozí žalobě. Žalovaný zopakoval, že na území obce Máslojedy je pro řešené území platný Územní plán Máslojedy, v jehož textové části v kapitole 1. 10 je stanoven požadavek, aby změny využití zastavitelné plochy lokality Z1 byly prověřeny územní studií; v kapitole 1. 11 opatření obecné povahy, kterým byl vydán Územní plán Máslojedy, a které nabylo účinnosti dne 23. 9. 2010, je uvedeno, že k územně plánovací dokumentaci nebyly podány námitky a ani nebyly uplatněny připomínky.

Pokud jde o námitky ohledně povolení vypouštění odpadních vod z vodního díla domovní ČOV do 6 EO přes půdní vrstvy do vod podzemních, žalovaný uvedl, že byly obsaženy v odvolání žalobkyně ze dne 12. 11. 2013 a že je žalovaným rozhodnutím zn. 24238/UP/2014/Sv ze dne 26. 2. 2014 (str. 9) odmítl, neboť je názoru, že námitky nesměřovaly do předmětu stavebního řízení. V této souvislosti

krajský úřad zmínil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí č.j. SZ MMHK/127212/2013ŽP1/Pot, MMHK/157270/2013 ze dne 19. 9. 2013, jako příslušného vodoprávního úřadu podle § 106 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 254/2001 Sb.“) a příslušného speciálního stavebního úřadu podle § 15 stavebního zákona, kterým bylo na žádost P. H. ze dne 16. 7. 2013 na pozemku p. p. č. 222 v katastrálním území Máslojedy I. podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb. povoleno nakládání s podzemními vodami – odběr podzemní vody z vodního díla vrtané studny hl. 40 m, II. podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb. a § 115 odst. 1 stavebního zákona povolena stavba vodního díla – vrtané studny, III. podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. povoleno vypouštění odpadních vod z vodního díla domovní ČOV do 6 EO přes půdní vrstvy do vod podzemních, IV. podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb. a § 115 odst. 1 stavebního zákona povolena stavba vodního díla – domovní ČOV do 6 EO; na rozhodnutí č.j. SZ MMHK/127212/2013ŽP1/Pot, MMHK/157270/2013 ze dne 19. 9. 2013 Magistrát města Hradec Králové, odbor životního prostředí vyznačil nabytí právní moci dne 10. 10. 2013.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Replika žalobkyně

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně ještě replikou ze dne 11. 6. 2014. Vyjádřila v ní v podstatě názor, že dosavadní řízení byla vedena toliko v zájmu a ve prospěch stavebníka a že schválený územní plán byl zneužit k omezení jejího vlastnictví. Opět zpochybňovala způsob odkanalizování stavby a obsáhle popisovala své pocity z celého řízení, v němž šly, podle ní, správní orgány tak říkající „na ruku“ stavebníkovi.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.r.s., a to bez nařízení jednání dle jeho § 51 odst. 1, když žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila. Krajský soud dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Na předmětnou stavbu vydal Magistrát města Hradec Králové dne 21.října 2013 pod zn.: SZ MMHK/127224/2013 ST2/Več, č.j.: MMHK/175486/2013 ST2/Več, stavební povolení, které žalovaný v odvolacím řízení shledal souladným s právními předpisy. Proto odvolání žalobkyně zamítl a stavební povolení potvrdil. Předmětem žaloby je tedy rozhodnutí vydané ve stavebním řízení. Otázky, které stavební úřad zkoumá ve stavebním řízení jsou upraveny v § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, dále jen „stavební zákon“. Podle něho:

(1) Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda

a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací,

b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,

c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem,

d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.

(2) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

Tento rozsah přezkumu žádosti o vydání stavebního povolení vyplývá z právní úpravy stanovené ve stavebním zákoně, když ne ve stavebním povolení, ale v územním rozhodnutí stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území (§ 92 stavebního zákona). V územním, nikoli stavebním, řízení, totiž stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 - 344). Je to proto územní rozhodnutí, nikoliv stavební povolení, které osvědčuje, že navržený záměr je v souladu s výše uvedenými zákonnými požadavky. Je jakýmsi „rodným listem“ té které stavby.

Soulad záměru s územním plánem a společenskými zájmy vůbec, tedy posuzuje stavební úřad již v územním řízení a vydáním územního rozhodnutí tento soulad potvrzuje. Pokud se účastník řízení domnívá, že plánovaná stavba v souladu s požadavky právních předpisů není, je oprávněn brojit proti územnímu rozhodnutí prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení, případně žalobou v řízení před správními soudy. Námitky řešené v územním řízení však již účastník nemůže ve

smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona účinně uplatnit v řízení stavebním, neboť stavební úřad by k takto vznesené námitce nepřihlížel.

Jak krajský soud zjistil, projednávaná stavba byla umístěna územním rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 15. 1. 2013, zn.:SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.:MMHK/009204/2013 ST2/Več. O odvolání žalobkyně proti němu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. července 2013, č.j. 8956/UP/2013/Sv, tak, že je zamítl a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, který ji rozsudkem ze dne 30. července 2014, č.j. 30A 50/2013-50, zamítl. Kasační stížnost žalobkyně proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. března 2015, č.j. 7 As 191/2014-26. O umístění předmětné stavby tedy bylo pravomocně rozhodnuto, tedy byly s konečnou platností vyřešeny i otázky přezkoumávané v územním řízení (viz výše), takže relevantními námitkami žalobkyně mohly být pouze ty, které směřovaly do oblasti vymezené již výše zmíněným ustanovením § 111 stavebního zákona.

Žalobkyně spojovala nezákonnost stavebního povolení s celou řadou obecných konstatování. Předně, že žalovaným rozhodnutím bylo zasaženo do jejího práva pokojného užívání majetku a práva na zdravé životní prostředí. Namítala, že správní orgány zúčastněné na řízení nepostupovaly souladně s příslušnými právními předpisy, poukazovala na nedostatečné podklady rozhodnutí, kdy postrádala zejména znalecký posudek ohledně hydrogeologického posouzení daného území v souvislosti s vypouštěním odpadních vod „do země“. Podle žalobkyně nejsou z rozhodnutí patrný ani důsledky nezákonně přijaté urbanistické studie Z1 Máslojedy. Urbanistickou studii Z1 Máslojedy a na ni navazující územní rozhodnutí a stavební povolení označila za diskriminační, námitky, které proti nim uplatnila jako účastník územního a stavebního řízení nebyly komplexně vypořádány. Obecný odkaz na soulad stavby s územním plánem má za nedostatečný. Za nezákonné má rovněž řešení příjezdové komunikace. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí se dle žalobkyně vyhýbá řešení otázky zásahu urbanistické studie Z1 Máslojedy do sféry jejich ústavně garantovaných vlastnických práv. Žalovanému dále vytýkala neprovedení místního šetření, odůvodnění žalovaného v otázce kontaminace spodní vody vypouštěnými splaškovými vodami je podle ní nedostatečné. Všechny tyto nedostatky označovala za nepřijatelné, a to i s odkazy na ústavní pořádek České republiky.

K tomu krajský soud předně podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s., soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, ani pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Jestliže pak žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne, ale jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov.

např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78).

Z obsahu žaloby je předně zřejmé, že žalobní námitky jsou formulovány natolik obecným způsobem, že z nich není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, respektive, tvrzené vady nejsou poměřeny s příslušnými právními ustanoveními, jež měla být stavebním povolením porušena. Není z nich patrna jejich vzájemná souvislost, provázanost pochybení a jejich následky, a nakonec ani způsob, jakým se to vše mělo konkrétně dotknout práv žalobkyně.

Z obsahu žaloby je též zřejmé, že byla psána bez ohledu na § 111 stavebního zákona (viz výše). Vrací se totiž k otázkám, pro jejichž řešení byl prostor v řízení územním, nikoliv stavebním. Přesto je podstatná část žaloby věnována územní studii lokality Z1 Máslojedy a územnímu plánu této obce. Těmito otázkami se však krajský soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 50/2013-50 (žalobní námitky v tomto směru shledal nedůvodnými), který byl žalobkyni doručen, a proto se k nim není třeba vůbec vracet. Zvláště pak v tomto přezkumném řízení, jehož předmětem je stavební povolení, v němž jsou již námitky týkající se umístění stavby zcela irelevantní. Nepřihlíží se k nim nejen v rámci stavebního řízení, ale ani v rámci soudního přezkumného řízení za situace, kdy o umístění stavby bylo pravomocně rozhodnuto.

Dlužno přitom poznamenat, že žalobkyně v rámci územního řízení žádné námitky proti umístění stavby ani nevznesla. Územní studie lokality Z1 Máslojedy se pak práv žalobkyně na pokojné užívání jejího majetku či zdravé životní prostředí nedotkla a ani vzhledem k její povaze dotknout nemohla. Ostatně žalobkyně nijak nekonkretizovala, jakým způsobem se tak mělo stát. O vyvlastňovacím řízení však nemůže být ani řeči, když žádné takové řízení nebylo v souvislosti s danou stavbou zahájeno. Pokud jde o žalobkyní opakovaně zmiňovanou přístupovou komunikaci, Krajský soud v Hradci Králové k této námitce již ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 50/2013-50, uvedl následující:

„Z podání žalobkyně, jakož i z obsahu Územní studie Z1 Máslojedy, která byla krajskému soudu předložena jako součást správního spisu, je zřejmé, proč žalobkyně proti územní studii brojí. Ta totiž počítá s tím, že na shora označeném pozemku ve vlastnictví žalobkyně bude zřízena přístupová komunikace, mimo jiné i k pozemku stavebníka umísťované stavby, která by navazovala na současnou veřejně přístupnou komunikaci III/3258 na pozemku p. č. 450/1 v k. ú. Máslojedy. V tom žalobkyně spatřovala omezení svého vlastnického práva, resp. jak opakovaně uváděla, vyvlastnění části svého pozemku.

K ničemu takovému ale umístěním stavby nedošlo. Jak je zřejmé z obsahu rozhodnutí o umístění stavby, z obsahu žalovaného rozhodnutí, jakož i z obsahu správního spisu, příjezdová komunikace k umísťované stavbě byla řešena zcela jinak, nikoliv dle obsahu územní studie. Pozemek stavebníka p. č. 222 v k. ú. Máslojedy byl totiž ze severní strany dopravně napojen přímo na silnici III/3258 (viz rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, coby silničního správního úřadu ze dne 17. 10. 2012, zn.: SZ MMHK/168914/2012 OD1/Rou, č.j.: MMHK/177665/2012). K dotčení pozemku žalobkyně p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy tedy vůbec nedošlo. Tuto skutečnost žalobkyně v žalobě zcela pominula. Nepřišla tedy vůbec s tvrzením, jak konkrétně by se umístění stavby v podobě obsažené v rozhodnutí o umístění stavby (včetně příjezdové komunikace) mělo dotknout jejich

práv, včetně práva vlastnického k pozemku p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy. Nebyl tedy v tomto směru splněn ani základní předpoklad úspěšnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, tedy tvrzení žalobce, že byl ve svých právech dotčen způsobem předvídaným již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku citovaným ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s. (srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86; dostupné na www.nssoud.cz).“

Vrátí-li se krajský soud k otázkám přezkoumávaným stavebním úřadem ve stavebním řízení, musí konstatovat, že z nich žalobkyně namítala, a to spíše jako veřejný žalobce, nikoliv konkrétně směrem ke svým veřejným subjektivním právům, nezajištění příjezdu ke stavbě, v čemž se však mylí (viz výše), a dále měla za řádně neprojednanou otázku odkanalizování stavby. I těmito záležitostmi se však žalovaný v odvolacím řízení podrobně zabýval, jak je zřejmé např. ze strany deváté žalovaného rozhodnutí, kde je uvedeno mimo jiné následující:

„Odvolací orgán přezkoumáním dále zjistil, že se stavební úřad posouzením žádosti P. H. ze dne 16. 7. 2013 a připojených podkladů podle § 111 písm. b až d) stavebního zákona zabýval, což vyplývá z odůvodnění napadeného stavebního povolení. Přezkoumáním bylo zjištěno, že stavební úřad po posouzení dospěl k závěru, že uvedená projektová dokumentace je úplná a přehledná, že je zajištěn příjezd ke stavbě ze silnice III/3258 (rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy č.j. SZ MMHK/168914/2012 OD1/Rou ze dne 17. 10. 2012 o povolení sjezdu), že připojení na technickou infrastrukturu je v projektové dokumentaci řešeno v souladu se stanovisky správců sítí, že umístění stavby přípojky nn bylo povoleno územním rozhodnutím pod č.j.: MMHK/097239/2013 ST2/Več. Ze spisu a z výše uvedeného v této souvislosti dále vyplývá, že umístění stavby plynovodní a vodovodní přípojky bylo povoleno zmiňovaným územním rozhodnutím zn.: SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.: MMHK/009204/2013 ST2/Več ze dne 15. 1. 2013; dále pak že rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí č.j. SZ MMHK/127212/2013ŽP1/Pot, MMHK/157270/2013 ze dne 19. 9. 2013 bylo povoleno nakládání s podzemními vodami – odběr podzemní vody z vodního díla vrtané studny hl. 40 m, že byla povolena stavba vodního díla – vrtané studny, že bylo povoleno vypouštění odpadních vod z vodního díla domovní ČOV do 6 EO přes půdní vrstvy do vod podzemních, že byla povolena stavba vodního díla – domovní ČOV do 6 EO. Ze spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí též vyplývá, že stavební úřad podmínky a požadavky vyplývající z předložených stanovisek dotčených orgánů zahrnul do podmínek stavebního povolení zn.: SZ MMHK/127224/2013 ST2/Več, č.j.: MMHK/175486/2013 ST2/Več ze dne 21. 10. 2013 pro provedení stavby. Z odůvodnění stavebního povolení zn.: SZ MMHK/127224/2013 ST2/Več, č.j.: MMHK/175486/2013 ST2/Več ze dne 21. 10. 2013 vyplývá závěr stavebního úřadu, že stavba „rodinný dům, garáž pro dva osobní automobily, akumulární nádrž dešťových vod a vsakovací tunel a prostor k vsakování předčištěných odpadních vod, v obci Máslojedy“ na p.p.č. 222 v katastrálním území Máslojedy není navržena v rozporu s ustanovením § 111 písm. b) až d) stavebního zákona. Odvolací orgán se s uvedeným závěrem ztotožnil. Odvolací orgán v této souvislosti musí ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona odmítnout námitku uvedenou v odvolání ze dne 12. 11. 2013, týkající se povolení vypouštění odpadních vod z vodního díla domovní ČOV do 6 EO přes půdní vrstvy do vod podzemních, neboť tato námitka nesměřuje do předmětu stavebního řízení.“

Jinými slovy, stavebnímu úřadu ani žalovanému nepříslušelo přezkoumávat zákonnost rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 19. 9. 2013, č.j. SZ MMHK/127212/2013ŽP1/Pot, MMHK/157270/2013, jímž bylo povoleno vypouštění odpadních vod přes půdní vrstvy do vod podzemních, neboť tato věc nespadá do jejich pravomoci. Absentují-li proto v této souvislosti žalobkyni v žalovaném rozhodnutí důvody povoleného vypouštění odpadních vod, je to zcela pochopitelné. Třeba je totiž hledat ve zmíněném rozhodnutí vodohospodářského úřadu. Krajskému soudu přitom neušlo, že žalobkyně nebyla účastnicí řízení, jehož výsledkem toto rozhodnutí bylo, bylo ovšem na ní, aby si svá práva řádně střežila, včetně jeho podkladů (viz namítaný znalecký posudek). Odůvodnění žalovaného rozhodnutí je pak rozloženo na celkem osmi stranách a krajský soud je má za plně dostatečné. Žalovaný neměl zákonnou povinnost projednat odvolání přímo na místě stavby a třeba zdůraznit, že žalobkyni umožnil seznámit se s podklady svého rozhodnutí, nahlížet do správního spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti však žalobkyně nevyužila.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud shrnul, že žalobní námitky žalobkyně byly neopodstatněné, a že věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Žalobkyně nebyla zkrácena na svých procesních právech, když měla v průběhu odvolacího řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve věci, navrhopat důkazy atd. Skutečnost, že žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasí, je již jiná věc. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly (viz výrok II. rozsudku).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jí přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. srpna. 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu